Alva és a csengő a hóban

Anya és apa

Ennek a könyvnek a gazdája:

_____

Üdvözlünk ebben a mintakönyvben! Pontosan úgy készült, ahogyan a saját könyved is fog: a mellette látható fotók és választások alapján. Megmutatja, milyen lehet egy Saga-tól neked szóló történet. Lapozgasd, olvasd, és képzeld el a gyermekedet a saját meséje hőseként.

Szenteste előtti éjszaka volt. Odabent mézeskalács, sáfrányos kalács és fenyőág illata lengte be a házat. Alva épp az utolsó cukorbotot tette a tálra, amikor valami megcsendült az ablaknál. Csiling, csiling, csiling.

A hóban egy kis rénszarvasborjú állt. Szárnyai a hátához simulva pihentek, mint két puha köpeny, a nyakában pedig ezüstszínű csengő lógott. Felnézett Alvára, felnézett az égre, aztán megkocogtatta a havat egy parányi patájával. A felhők között néhány sötét pont suhant el a hold előtt. A rénszarvasborjú megpróbálta kitárni a szárnyait, de újra összecsukta őket. Alva már futott is az előszobába.

Alva olyan gyorsan húzta fel a sapkáját, kesztyűjét és csizmáját, hogy az egyik kesztyű fordítva került a kezére. „Így is jó lesz” – mondta. A nyitott ajtón át hideg, hóillatú levegő surrant be.

A rénszarvasborjú már rátalált a pici patanyomok sorára. A porhóban vezettek, egyenesen a fenyves felé. Alva leguggolt mellékjük. „Megkeressük a csordát” – mondta. „Egy lépés egyszerre.” Gondolkodott egy kicsit, majd hozzátette: „Egyet a fenyők között.” A rénszarvasborjú óvatosan lépett egyet. A csengő válaszolt: csiling. Alva is lépett még egyet, és együtt követték a nyomokat a sötét fák felé.

A fenyvesben hószerű csend volt. Az ágak fehéren és gömbölyűen lógtak, néha pedig egy hókupac puhán lehuppant. Alva először a patanyomokat pillantotta meg: két kis jel, aztán még kettő. Gondosan követte őket, mint amikor friss havazás után állatnyomokat keresett.

A rénszarvasborjú három lépést sietett előre, de egy alacsony ág beleakadt az egyik szárnyába. Összerezzent, és megállt. „Várj, látom” – mondta Alva. Óvatosan félrehajtotta az ágat. „Egyet a fenyők között” – emlékeztette. A rénszarvasborjú továbbment. A fatörzsek között nagy, fehér mező nyílt, és messziről mély bummm hallatszott.

Az utolsó fenyő mögött ott feküdt a tó: befagyva, simán a hó alatt. Mélyen odabent énekelt a jég: bummm, bummm, akár egy óriási dob a föld alatt. A rénszarvasborjú fülei kétfelé rebbentek.

Ám a csorda nyomai csillogtak át a tavon. Már nem közönséges nyomok voltak. Ezüstfehéren világítottak, és keskeny téli hídként kötötték össze a két partot. Alva rátette a csizmáját az első ragyogó nyomra. „Egyet a fenyők között” – mondta. Aztán meglátta az út következő részét. „És egyet a jégen át.” A rénszarvasborjú még egy pillanatig állva maradt. Ekkor megszólalt a csengő: csiling, és a borjú Alváé mellé tette apró patáját.

A tó közepén újra énekelni kezdett a jég, most hosszan: bummm-bummm-bummm. A rénszarvasborjú ugrott egyet. A csengő olyan hirtelen zörgött fel, hogy Alva majdnem elvesztette a lépései számát.

„A tó nagyon jól tud basszust játszani” – mondta. „De a többihez segítség kell neki.” Alva eldúdolt egy kis dallamot egy karácsonyi énekből, lágyan és egy kicsit hamisan. A rénszarvasborjú figyelt. Aztán egymás után a csillogó nyomokba tette a patáit. Egyet a fenyők között, egyet a jégen át. A túlparton apró, aranysárga pöttyök vártak a sötétben. Alva hunyorított. „Hólámpások!” – mondta, és gyorsabbra fogta a lépteit.

A hólámpások kanyargós sorban álltak, kerekek voltak, akár a hógolyók. Mindegyikben apró fény pislákolt. Halványan meleg viasz illata érződött, bár az éjszaka hideg és tiszta volt.

A lámpások között Alva újabb patanyomokat talált. Az egyik éppen a régi szánkópályája mellett taposott a hóba. „Itt jártak” – mondta. Felnézett. A lámpások fölött magas domb emelkedett, fehéren az ég felé. „Egyet a fenyők között, egyet a jégen át, egyet a lámpások mellett.” A rénszarvasborjú a csúcs felé nyújtotta a nyakát, de a csorda sehol sem látszott. Csak a szél mozgott odafent. Alva elindult a domb felé.

A domb kétszer olyan magasnak látszott, amikor Alva a lábánál állt. Itt szánkózott addig, amíg kipirosodott az orcája, és a kesztyűje nehéz nem lett a hótól. Lefelé gyorsan ment. Felfelé inkább szuszogós volt.

„Apró lépésekkel megyünk” – mondta. A rénszarvasborjú megpróbált felmászni, visszacsúszott, majd egyszer csak lehuppant a hóba. A szárnyai ferdén álltak. Alva összeszorította a száját, hogy ne kuncogjon, de a válla így is rázkódott. A rénszarvasborjú nagyon sértődötten nézett rá. „Bocsánat” – mondta Alva, és felé nyújtotta a kezét. „Egyet a fenyők között, egyet a jégen át, egyet a lámpások mellett, egyet fel a dombra.” Még egy lépés. Aztán még egy.

Félúton a szél körbekapta a dombot. Havat kavart az útjukra. Először a rénszarvasborjú nyomai lettek sekélyek. Aztán Alva csizmanyomai is betelődtek, míg csak puha mélyedések maradtak, amelyek máris eltűntek, miközben nézte őket.

„Siessünk egy kicsit” – mondta Alva. Lépett kettőt. A rénszarvasborjú egyet lépett. Alva újabb kettőt lépett, a borjú pedig követte, csengőjével némán a mellkasán. Mögöttük ott volt a fenyves, a jég és a lámpások, de a szél mindent elsimított. Alva hangosan mondta az utat, mintha a szavak ott tarthatnák: „Egyet a fenyők között, egyet a jégen át, egyet a lámpások mellett, egyet fel a dombra.” A csúcs már közel volt. De vajon ott lesz még a csorda?

A csúcson nem voltak fák, csak ég, szél és oldalra futó hó. Alva hátrafordult. Ott kellett volna vezetnie az útjuknak. De egyetlen nyom sem maradt, egy sem.

„Most már repülhetsz” – mondta, és felfelé mutatott. A rénszarvasborjú kinyitotta a szárnyait. Lekuporodott, az első patáival nekirugaszkodott, aztán megállt. A csengő hangtalanul himbálózott. „Repülj!” – mondta Alva újra, ezúttal hangosabban. De a borjú összecsukta a szárnyait, és összekuporodott, aprón, mint egy elhagyott kesztyű. Fölöttük a csorda tovább suhant a felhők széle felé. Alva erősen markolta a kesztyűjét. Mije volt annak, amit a csorda meghallhatott?

A szél megrángatta Alva sapkáját. Egyik kezével fogta, a másikkal pedig lenézett. Közvetlenül a rénszarvasborjú álla alatt ült a csengő, fényesen a hó ellenére is. Alva eszébe jutott a csilingelés az ablak előtt. Eszébe jutott, hogyan hallatszott a fenyők között.

„Talán nem látnak minket” – mondta. „De talán hallanak.” Óvatosan megfogta a csengőt, és megrázta: csiling, csiling, csiling. Három tiszta hang. Először csak a szél felelt. Alva újra megrázta, most erősebben. Csiling, csiling, csiling. Ekkor egy sötét pont megállt a felhők pereme fölött. Aztán válasz érkezett, vékonyan, de tisztán: csiling-csiling-csiling.

A rénszarvasborjú fülei felpattantak. Az égen a kis pontok visszakanyarodtak. Egyre több csengő szólt a felhőkből, mintha a csillagok ezüsttel teli zsebeket ráznának.

Alva a szánkópályára nézett. A csúcsról lágyan futott lefelé, simára csúszkálva a sok szánkózástól, és elég széles volt kettőjüknek. „Nem kell rögtön fölfelé indulnod” – mondta. „Amikor itt szánkózom, először előredőlök, aztán már magától megy.” A széléhez állt. „Egyet a fenyők között, egyet a jégen át, egyet a lámpások mellett, egyet fel a dombra…” A rénszarvasborjú tett egy lépést előre. Alva elmosolyodott. „…és egyet lefelé.”

Alva futni kezdett. Úgy futott, mint amikor a szánkó már csúszni kezdett, és utol kellett érnie, mielőtt eltűnik. A hó puhán felpöffent a csizmája körül. A rénszarvasborjú mellette futott, először mereven, aztán egyre gyorsabban.

„Egyet lefelé!” – kiáltotta Alva. A borjú kinyújtotta a szárnyait. Ugrott egyet. Aztán még egyet. A harmadik ugrásnál a patái már szinte nem is érintették a havat. A csengő olyan tisztán dalolt, hogy Alva nevetni kezdett, még a szuszogás közben is. A rénszarvasborjú átemelkedett a hóperemen, fel a világosodó égbe. A csorda csilingelve és csillogva érkezett felé, a kis borjú pedig egyenesen közéjük repült.

Karácsony reggelén a ház újra csendes volt. Kávé, mézeskalács és a sarokban álló kis fenyő illata lengte be. Az asztalon a sáfrányos kalácsok csíkos konyharuha alatt pihentek. Alva az ablakhoz lépett.

Az új hóban apró patanyomok sora látszott, egészen a házig, majd vissza is. A fenyő csúcsán egy kis ezüstszínű csengő lógott sötétpiros szalagon. Alva lábujjhegyre állt, és óvatosan meglökte. „Csiling, csiling, csiling” – szólt. Jóval a háztető fölött egy kis csorda látszott a rózsaszín téli égbolton. Alva még egyszer megcsengette.

Alva és a csengő a hóban

Szenteste előtti éjjel egy kis repülő rénszarvasborjú landol Alva ablaka előtt, messze a csordájától. Alva nyomokat követ a hóban, át a daloló jégen és fel a saját szánkódombján, ahol egy kis csengőnek egészen az égig kell hallatszania.